Основні злочини кремлівського диктатора Путіна, про які світ не може забути

Читать на русском

Основні злочини кремлівського диктатора Путіна, про які світ не може забути

У Росії 7 травня влаштовують "інавгурацію" диктатора Володимира Путіна – визнаного півсвітом злочинця, що відповідальний за війни проти сусідніх держав, вчинення терактів на території власної країни та вбивство своїх опонентів тощо. За це тирана, який майже чверть століття фактично є лідером країни-агресора, могли би судити, а натомість у РФ намагаються створити ілюзію законності його "перебування" у владі ще, щонайменше, до 2030 року.

Рахунок жертв путінського режиму йде на десятки тисяч і зростає щодня – в Україні, де триває одна з найтриваліших і найкровопролитніших з розв'язаних ним воєн.

Розв'язані війни і катастрофа MH17

Розпочате Путіним під традиційним приводом "захисту мирного населення" повномасштабне вторгнення в Україну 24 лютого 2024 року стало найбільшою війною у Європі з часів Другої світової. Рік тому військові експерти прогнозували, що ресурсів у агресора може вистачити "на два-три роки", нині ж у світі вже не говорять про терміни, а закликають зробити все, щоб допомогти українцям зупинити Путіна зараз, аби ця війна не поширилася за межі України.

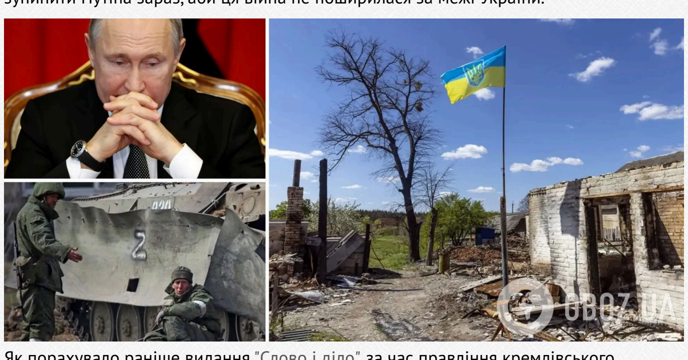

Як порахувало раніше видання "Слово і діло", за час правління кремлівського диктатора, Росія так чи інакше не провела без війни жодного дня. Найкоротшу вона розв'язала проти Грузії – бойові дії тривали дев'ять днів із 8 по 16 серпня 2008 року. Формально Путін тоді обіймав посаду прем'єр-міністра, а так званим президентом був Дмитро Медведєв.

Найдовше – вже 15 років (починаючи з 16 квітня 2009-го) – тривають збройні конфлікти на Північному Кавказі, участь у яких беруть росіяни, називаючи це "боротьбою з тероризмом".

Друга російсько-чеченська війна, під час якої Путін став главою РФ, тривала дев'ять років і вісім місяців (07.08.1999 – 16.04.2009 рр.). Її перша фаза закінчилася навесні 2000-го встановленням проросійського уряду, а наступні роки росіяни зачищали партизанські рухи. Втрати армії РФ, за різними оцінками, становили 7-14 тисяч військових.

Війна проти України – третя за тривалістю за час правління Путіна, вона триває вже 10 років і три місяці з моменту анексії Криму та окупації частини Донбасу (два роки й три місяці або 804 доби – фаза повномасштабної агресії). Втрати російської армії в ній незрівнянні з жодними іншими бойовими діями, в яких вона брала участь, – понад 476 тисяч убитих і поранених окупантів.

У межах гібридної війни проти України держава-терорист Росія здійснила один із найбільших злочинів міжнародного масштабу – збиття 17 липня 2014 року літака Boeing 777 біля Донецька. Це визнаний акт знищення окупаційними силами РФ цивільного пасажирського літака компанії Malaysia Airlines, що виконував регулярний рейс MH17, внаслідок якого загинули всі пасажири та екіпаж (загалом 298 осіб). 26 лютого 2016 року група Bellingcat оприлюднила розслідування, в якому показало командну вертикаль – імена командирів, відповідальних за збиття пасажирського лайнера, від Путіна до командувача 53-ї зенітно-ракетної бригади Мучкаєва. А 17 листопада 2022-го окружний суд Гааги оголосив, що лише довічне ув'язнення буде достатнім покаранням для росіян Ігоря Гіркіна (нещодавно путінська влада запроторила його до в'язниці за "екстремізм") та Сергія Дубінського, а також українця Леоніда Харченка, визнаних винними в катастрофі рейсу MH17.

Крім терору проти України, вже протягом майже дев'яти років (з 30.09.2015 року) Росія бере участь у бойових діях у Сирії на боці президента Башара Асада. І майже сім років (з 20.11.2017-го) триває російська експансія в Судані та Центральноафриканській республіці – Путін воює там руками найманців, зокрема приватної військової компанії "Вагнер".

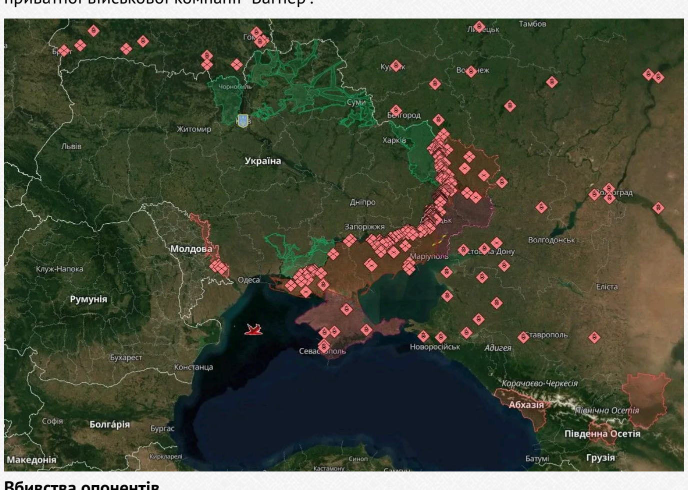

Вбивства опонентів

Колишній офіцер радянської розвідки КДБіст Володимир Путін вперше став главою РФ 24 роки тому. За цей час він лише раз вдавано відсторонювався від "президентського" крісла, посадивши туди свого поплічника Медведєва, щоб жодним чином не допустити до влади будь-яку опозицію. Усіх опонентів, які заважали йому встановлювати диктаторський режим, у Росії так чи інакше позбавлялися – зокрема, шляхом убивств "за дивних обставин".

Навальний

Серед найбільш резонансних випадків загибелі ворогів Путіна можна згадати щонайменше сім жертв, останньою з яких став опозиціонер Олексій Навальний. Головний критик путінського режиму помер 16 лютого 2024 року у виправній колонії суворого режиму в російському заполяр'ї – після прогулянки, коли він відчув себе зле.

Опозиційний діяч і антикорупційний активіст був ув'язнений на 19 років за низкою звинувачень. За його арештом слідкував увесь демократичний світ, а до того обговорював його отруєння нервово-паралітичним агентом "Новичок" у 2020-му. Тому й смерть Навального з самого початку викликала питання та припущення, що за нею стоїть Путін. Адже, наприклад, повідомлення про неї з'явилося на сайті ФСВП РФ всього через дві хвилини після того, як ця смерть нібито офіційно сталася. Це викликало підозри, оскільки російська влада, як ы будь-який тоталітарний режим, ніколи не діє у таких випадках так оперативно, до того ж коли йдеться про смерть політичних ув'язнених.

Нємцов

Ще одне з найгучніших убивств – смерть біля Кремля політика Бориса Нємцова, який був відкритим критиком кремлівського лідера через його внутрішню політику. Він очолював масові вуличні протести проти результатів парламентських виборів у РФ, розкривав факти про корупцію серед чиновників, за що кілька разів був арештований під час розгону таких опозиційних мітингів. Також Нємцов підтримував Помаранчеву революцію в Києві, у 2014 році – Євромайдан, різко критикував політику РФ щодо України.

У лютому 2015 року, лише через кілька годин після того, як він закликав громадськість приєднатися до маршу проти військової агресії Росії щодо України, опозиціонеру чотири рази вистрелили у спину. Наступного дня Нємцов мав оприлюднити доповідь із доказами участі ЗС РФ у бойових діях на Донбасі. Після його вбивства Путін заявив, що воно "має замовний та провокаційний характер", і на словах взяв "під особистий контроль" розслідування. Реальні вбивці (за ним стояли люди пособника кремлівського диктатора – лідера Чечні Рамзана Кадирова) та замовники залишаються на волі.

Березовський

Свого часу один із найбагатших та найвпливовіших людей у РФ Борис Березовський, вважають, зіграв важливу роль у приході Путіна до влади, а сам не зміг закріпитися біля нового лідера. Його суперечка з ним призвела до втечі у Британію, де він клявся повалити Путіна та засудити його за злочини. Політик також звинуватив Кремль в організації вбивства колишнього офіцера розвідки та інформатора Олександра Литвиненка.

У 2013 році Березовського знайшли мертвим у замкненій ванній його будинку в Британії з петлею на шиї. Спершу цю смерть вважали самогубством, однак офіційно й до сьогодні її встановити не вдалося. А друзі й родичі російського політика вважають, що це було вбивство на замовлення Путіна.

Політковська

Репортерка "Нової газети" Анна Політковська випустила книги "Путінська Росія" та "Росія без Путіна", де звинуватила лідера Кремля в перетворенні країни на поліцейську державу. Вона багато писала про жорстокі масові вбивства в Чечні, теж звинувачуючи в цьому російську владу й Кадирова. 7 жовтня 2006 року її вбили у ліфті власного будинку, на думку правозахисників – через професійну діяльність.

Слідство вів особисто генпрокурор Росії, було засуджено п'ятьох чоловіків. Суддя визнав, що вбивство було замовним, але головну особу не встановили. Путін же відмежував Кремль від будь-якої причетності до злочину, заявивши, що смерть журналістки "сама по собі більше шкодить владі Росії та Чеченської Республіки,.. ніж її діяльність".

Литвиненко

Колишній агент КДБ Олександр Литвиненко був значним критиком Кремля і Путіна, а пізніше звинуватив ФСБ в організації серії вибухів квартир у Росії в 1999 році, в результаті яких загинули сотні людей. Того ж року відбулося російське вторгнення до Чечні – і разом з ним – прихід до влади Путіна.

Литвиненко звинуватив Путіна у замовленні вбивства Політковської. Слідом за нею того ж 2006-го він теж помер – через три тижні після того, як випив чашку чаю, у який було додано смертоносний полоній-210. Розслідування у Британії, де після втечі з РФ жив Литвиненко, встановило, що його отруїли російські агенти Андрій Луговий і Дмитро Ковтун, які виконували накази, "ймовірно, схвалені Путіним". Росія відмовилася їх екстрадувати, а в 2015 році диктатор і зовсім нагородив Лугового медаллю "за заслуги перед Батьківщиною".

Юшенков і Щекочихін

У 2003 році сталося одразу два вбивства людей, які вели розслідування діяльності Кремля та особисто Путіна. Колишній полковник армії Сергій Юшенков проводив активну політичну діяльність, коли його застрелили біля його будинку в Москві. Зазначається, що його могли вбити за збір доказів причетності Путіна до вибухів будинків у 1999 році в РФ.

Журналіст Юрій Щекочихін теж розслідував цю тему, коли несподівано захворів на загадкову хворобу в липні 2003 року і раптово помер за кілька днів до того, як повинен був вилетіти до США. Російська влада визнала його медичні документи секретними, чим присікла будь-які намагання встановити причину смерті.

Теракти в Росії

22 березня 2024 озброєні люди розстріляли відвідувачів концертного залу "Крокус Сіті Хол" у Підпосков'ї, убивши щонайменше 137 і поранивши 182 людини. Теракт став найбільш смертоносним у Росії за останні роки. Відповідальність за нього взяли терористи ІДІЛ, але попри докази цього, путінська влада намагається звинуватити в нападі Україну.

Варто уваги, що великі терористичні атаки в РФ почалися якраз після приходу Путіна до влади. Не рахуючи вже згаданої серії вибухів житлових будинків 1999-го, вони траплялися фактично щороку.

2002: "Норд-Ост"

23 жовтня 2002 року бойовики з Північного Кавказу увірвалися в московський театр під час мюзиклу "Норд-Ост", захопили в заручники глядачів, виконавців і персонал. Через три дні російські спецпризначенці запустили отруйний газ всередину будівлю, взяли її штурмом і звільнили понад 700 людей. Варто зазначити, що тоді майже 130 осіб загинули від отруєння тим самим газом й інших проблем саме під час "рятувальної" операції, а не від рук чеченських бойовиків.

2003: вибух приміського поїзда

У ранкову годину пік 5 грудня в межах міста Єсентуки прогримів вибух в електричці, жертвами якого стала 231 людина – з них 34 загинули на місці вибуху, 17 померли від ран у лікарнях, решта 180 отримали поранення. Кремль поклав відповідальність за це на чеченських сепаратистів і назвав теракт "спробою дестабілізувати країну" напередодні парламентських виборів.

2004: терористи-смертники в метро Москви

6 лютого терорист-смертник розстріляв людей у поїзді московського метрополітену між станціями "Автозаводська" і "Павелецька": загинули 42 особи й близько 250 були поранені. Через пів року, 31 серпня, смертниця підірвала себе біля станції "Ризька", убивши 10 людей й півсотні поранивши.

2004: підрив цивільних літаків

Вночі 24 серпня терористки-смертниці підірвали літаки Ту-154 і Ту-134 в повітрі над Тульською і Ростовською областями, вбивши 90 людей. Один борт летів до Сочі, інший – до Волгограда, а розбилися вони майже одночасно. Кремлівська влада знову пов'язала напади з сепаратистами з Чечні.

2004: бійня в школі в Беслані

1 вересня під час свята початку нового навчального року, бойовики, які вимагали вивести російські війська з Чечні, захопили школу №1 у місті Беслан на Північному Кавказі. Вони взяли в заручники понад 1000 учнів, батьків і співробітників, розпочавши облогу, яка тривала більше двох днів. Російські сили безпеки увірвалися в навчальний заклад і, в результаті їхньої "рятувальної" операції, спалахнула пожежа в спортзалі, де якраз перебувала більшість заручників. Найбільший за кількістю жертв в історії Росії теракт, відомий як "російське 11 вересня", забрав життя 334 осіб, зокрема 186 дітей.

2006: вибух на ринку в Москві

21 серпня на одній із територій Черкізовського ринку в Москві внаслідок вибуху загинули 14 осіб, зокрема двоє дітей, було поранено 61 людину. У Кремлі сказали, що це був напад шовіністичної організації "Спас" на торговців із Центральної Азії та Кавказу, "мотивований расистськими поглядами".

2007: вибухи в автобусах

31 жовтня в Тольятті (Самарська область) від вибуху в автобусі загинуло вісім людей, постраждали понад 60. Через рік слідство в справі було припинено через смерть підозрюваного студента-хіміка. 22 листопада 2007 року вибух у пасажирському автобусі, який їхав до Владикавказа, забрав життя п'яти людей, 13 були поранені. 9 грудня в Невинномиську (Ставропольський край) теж в автобусі загинули двоє й постраждало 10 людей. Виконавці теракту – колишні міліціонери з Інгушетії – отримали 23 і 24 роки ув'язнення.

2009: бомба в "Невському експресі"

Увечері 27 листопада від вибуху бомби зійшов з рейок поїзд "Невський експрес", який сполучав Москву й Санкт-Петербург. Загинули 27 людей. Відповідальність за вибух взяло на себе угруповання на чолі з чеченським бойовиком Доку Умаровим.

2010: подвійний теракт у метро Москви

У годину пік 29 березня із інтервалом в 40 хвилин пролунали вибухи на станціях метро "Луб'янка" і "Парк культури": загинула 41 особа, 80 постраждали. Вибухові пристрої у вагонах активували двоє терористок-смертниць. Але згаданий вище Умаров знову взяв на себе відповідальність за замовлення подвійного теракту.

2011: теракт у "Домодєдово"

24 січня у московському аеропорту пролунав вибух, від якого загинули 37 осіб, постраждали близько 170. Серед них – громадянка України, драматургиня Ганна Яблонська. Терористом-смертником, за заявою слідкому РФ, був 20-річний уродженець Північного Кавказу. Але знову Умаров пізніше взяв за це відповідальність, пообіцявши також зірвати зимові Олімпійські ігри 2014 року, які Росія приймала у Сочі.

2013: вибухи в тролейбусі й на вокзалі у Волгограді

21 жовтня стався вибух на головному залізничному вокзалі Волгограда. Загинуло шестеро пасажирів автобуса, а також жінка, яка здійснила теракт – нібито уродженка Дагестану Наїда Асіялова. Російське слідство стверджувало, що даними слідства, теракт мав відбутися в столиці, однак смертниця, з невстановлених причин, привела вибуховий пристрій у дію раніше. Менш ніж за 24 години після цього у Волгограді щонайменше 15 людей загинули і понад 20 отримали поранення в результаті вибуху в годину пік в тролейбусі. Напади відбулися менш ніж за шість тижнів до початку Олімпіади в Сочі.

2017: атака в метро Санкт-Петербурга

3 квітня 2017 року в результаті вибуху в санкт-петербурзькому метро загинули 15 людей. Офіційні особи заявили, що терористом-смертником був етнічний узбек Акбаржон Джалілов. Одного чоловіка пізніше засудили до довічного ув'язнення за фінансування вибуху, ще 10 отримали тривалі терміни ув'язнення.

Чи буде покарано Путіна?

1 липня 2020 року в Росії завершилося голосування щодо поправок до Конституції, ключова з яких – "обнулення" так званих президентських термінів диктатора Путіна. Так, у РФ рішення узурпувати владу вже було ухвалено остаточно. Цей закон фактично подарував Путіну та членам його родини довічний імунітет від переслідувань після звільнення з посади глави РФ. Документ забороняє притягувати колишнього лідера країни до кримінальної чи адміністративної відповідальності, затримувати, заарештовувати, обшукувати й допитувати; табу поширюється на житло, автомобілі, засоби зв'язку, багаж і листування.

На практиці це означає, що позбавити Путіна недоторканності після того, як він піде з влади, практично неможливо. Але зважаючи на те, як росіяни підтримують його агресивну політику та вбивства мирного населення України, інших держав, сподіватися на покарання диктатора у РФ не доводиться.

17 березня 2023 року Міжнародний кримінальний суд у Гаазі видав ордер на арешт Путіна та російської Уповноваженої з прав дитини Марії Львової-Бєлової за підозрою в незаконному примусовому переміщенні українських дітей із окупованих територій України до Росії. Цей ордер є першим в історії проти лідера країни-постійного члена Ради Безпеки ООН.

У Росії звісно ж відкидають будь-які звинувачення й попередили, що Путін відмовився постати перед судом у Гаазі та не даватиме свідчення. Якщо МКС оголосить їх в Інтерполі у міжнародний розшук та позбавить дипломатичного імунітету, заарештувати та видати в Гаагу обох підозрюваних мають на території однієї зі 123 країн, які визнають юрисдикцію МКС (у травні 2023 року охочих було трохи більше 30). Крім того, Росія не зможе домогтися скасування міжнародних санкцій без виконання ордера суду.
У квітні 2024 року 44 країни у Гаазі підтримали створення спеціального трибуналу для Росії за злочини проти України. Наразі Європарламент ухвалив резолюцію, якою визнав російські "вибори президента" нелегітимними. Багато країн відмовилася відвідувати чергову "церемонію введення" Путіна на посаду глави РФ 7 травня, але є й ті, хто особисто поїде дивитися на "інавгурацію" 71-річного воєнного злочинця.

Теги: Россия | Росія | Терроризм | Тероризм | агрессия России | агресія Росії | Путін | Путин

Максим Левченко
ВИПУСКОВИЙ РЕДАКТОР

07 травня 2024 г., 10:44 | Переглядів: 2834 | Коментарі: 0

Роздрукувати | Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

2013-2026 © АНТИКОР — національний антикорупційний портал
Реклама на сайті • Наші партнери
Політика конфіденційності
Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.

0.048912